

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V KADENCJA**

Warszawa, dnia 2 kwietnia 2003 r.

Druk nr 367

**Pan
Longin PASTUSIAK
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 84 ust. 1 Regulaminu Senatu, my niżej podpisani senatorowie wnosimy projekt uchwały w sprawie wycofania wojsk polskich z Iraku.

Do reprezentowania nas w pracach nad tym projektem uchwały upoważniamy senatora Sławomira Izdebskiego.

W załączeniu przekazujemy projekt uchwały.

/-/ Henryk Dzido

/-/ Sławomir Izdebski

UCHWAŁA

z dnia

w sprawie wycofania wojsk polskich z Iraku

Art. 1

Senat Rzeczypospolitej Polskiej stanowczo potępia postanowienie Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego z dnia 17 marca 2003 roku o użyciu Polskiego Kontyngentu Wojskowego w składzie Wielonarodowych Połączonych Sił Operacyjnych koalicji międzynarodowej w Królestwie Arabii Saudyjskiej, Królestwie Bahrajnu, Jordańskim Królestwie Haszymidzkim, Państwie Katar, Państwie Kuwejt i Republice Iraku oraz w Zatoce Perskiej, na Morzu Czerwonym i Oceanie Indyjskim.

Art. 2

Senat Rzeczypospolitej Polskiej oświadcza, że Rzeczpospolita Polska nie zawarła, ani nie ratyfikowała umowy o utworzeniu „koalicji międzynarodowej”, o której mowa w postanowieniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 2003 r., która miałaby zobowiązywać polskie władze do użycia Polskiego Kontyngentu Wojskowego w działaniach wojennych na terenie Republiki Iraku i innych wymienionych państw.

Art. 3

Senat Rzeczypospolitej Polskiej wzywa Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do wyjaśnienia, dlaczego w postanowieniu z dnia 17 marca 2003 r. powołał się na „koalicję międzynarodową”, skoro Rzeczpospolita Polska nie jest stroną umowy międzynarodowej ani umowy sojuszniczej dającej prawo bytu „koalicji międzynarodowej”.

Art. 4

Senat Rzeczypospolitej Polskiej żąda natychmiastowego uchylecia wydanego przez Prezydenta RP postanowienia z dnia 17 marca 2003 r., jako naruszającego art. 117 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa, art. 5 Traktatu NATO oraz art. 2 Karty ONZ.

Uzasadnienie

Nocą 17 marca 2003 r. zapadła haniebna i brzemienna w skutkach dla przyszłości Polski i Narodu Polskiego, decyzja o wysłaniu wojsk polskich do Iraku. Prezydent RP Aleksander Kwaśniewski dokonał tego nie bacząc na fakt, że ponad 80% Polaków opowiada się za pokojowym i zgodnym z cywilizacyjnymi zasadami etyki i moralności rozwiązaniem kwestii irackiej.

Decyzja o wysłaniu wojsk polskich bez upoważnienia mandatu ONZ usytuowała Polskę w gronie napastników w rozumieniu art. 2 pkt. 2 i 5 oraz art. 3 Konwencji o określeniu napaści, podpisanej w Londynie dnia 3 lipca 1933 r. Bezwarunkowe i bezmyślne poparcie najazdu na Irak naraża obywateli Rzeczypospolitej na utratę zdrowia i życia, powoduje zagrożenie jej stabilizacji zewnętrznej i wewnętrznej, jest złamaniem praw a państwo polskie stawia w szeregu tych popleczników, dla których jedyną wartością jest jak najszybsze zaspokojenie swoich nie zawsze uzasadnionych żądań metodą siłowych rozwiązań.

Wielokrotne deklaracje Aleksandra Kwaśniewskiego o ważnej roli, jaką odegrał Ojciec Święty w obecnej historii naszego narodu, poprzez wydanie tego haniebnego postanowienia, ukazały, jak bardzo Prezydent potrafi manipulować faktami, przytaczając wygodne dla siebie argumenty oraz ignorując niepomysłne dla siebie uwagi. Postanowienie o użyciu Polskich Sił Zbrojnych w powyższym świetle postawiło nasz kraj w dwuznacznej sytuacji moralnej.

Prezydent Aleksander Kwaśniewski odrzucił również propozycję Przewodniczącego Samoobrony RP Pana Andrzeja Leppera, który proponował pokojowe rozwiązanie konfliktu w swoim liście oraz w projekcie rezolucji w sprawie wezwania Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej do oficjalnego przedłożenia Organizacji Narodów Zjednoczonych pokojowej inicjatywy Andrzeja Leppera, dotyczącej wprowadzenia Międzynarodowych Sił Pokojowych ONZ do Iraku (druk nr 1314).

Wydając postanowienie w dniu 17 marca 2003 roku o użyciu Polskich Sił Zbrojnych poza granicami Polski Prezydent Aleksander Kwaśniewski powołał się na art. 117 Konstytucji i art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa.

Użyta argumentacja jest ze wszech miar błędna. Postanowienia Art. 117 Konstytucji mówią o możliwości użycia sił zbrojnych poza granicami Rzeczypospolitej wyłącznie w przypadku istnienia stosownej umowy międzynarodowej lub ustawy. Art. 2 pkt. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa zakłada istnienie odrębnego sojuszu i w efekcie państw sojusznicznych.

Argumentacja użyta przez Prezydenta w postanowieniu z dnia 17 marca 2003 r. jest niezgodna z prawem polskim oraz z zawartymi umowami międzynarodowymi. Nie istnieje bowiem żadna w sensie prawnym „koalicja międzynarodowa”, o jakiej wspomina „Postanowienie Prezydenta RP”, ani umowa sojusznicza sankcjonująca działanie Polski przeciwko Republice Iraku. Przywołanie w Postanowieniu Prezydenta RP „koalicji międzynarodowej” sugeruje zawarcie jakiegoś paktu, tudzież sojuszu, o którym nie został poinformowany Sejm i w dodatku, na którego ratyfikację Sejm nie wyraził zgody. Ponieważ Prezydent RP w swoim Postanowieniu użył słów „koalicja międzynarodowa” w sensie prawnym i jeżeli nie będzie w stanie udowodnić prawnego bytu użytego stwierdzenia, to Samoobrona RP złoży wniosek o postawienie Prezydenta RP przed Trybunałem Stanu.

Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana do przestrzegania klauzul o użyciu sił zbrojnych w traktatach międzynarodowych, jakie stanowią Karta ONZ i Traktat NATO. Postanowienie Prezydenta RP wyraźnie łamie zawarte tam postanowienia.

Art. 5 Traktatu NATO dotyczy obowiązku udzielenia pomocy w przypadkach zbrojnej napaści na jedną lub więcej stron tego Traktatu w Europie, lub Ameryce Północnej, w celu przywrócenia i utrzymania bezpieczeństwa obszaru północnoatlantyckiego. W przypadku wojny z Irakiem żadna z tych przesłanek nie obowiązuje, gdyż działanie Stanów Zjednoczonych oraz Wielkiej Brytanii i Polski jest co prawda działaniem członków NATO, ale nie mającym usankcjonowania prawnego ze strony samej organizacji Paktu Północnoatlantyckiego, zwłaszcza, że nie jest to działanie obronne lecz agresywne.

Art. 2 Karty ONZ wprowadził całkowity zakaz użycia siły w stosunkach międzynarodowych z wyjątkiem prawa do samoobrony lub z upoważnienia Rady Bezpieczeństwa ONZ.

Rezolucja 1441, chociaż zawiera ostrzeżenie dla Iraku przed odmową współpracy z ONZ, nie zawiera konkretnych uregulowań prawnych, dotyczących określenia pochodzenia wojsk interwencyjnych, ich liczebności, celów działania, czasu rozpoczęcia i zakończenia operacji, składu jednostek mających działać z mandatu ONZ. Rezolucja ta też nie zawiera wyraźnego upoważnienia, co do użycia siły przeciwko Irakowi, jak to miało miejsce w przypadku rezolucji 678 Rady Bezpieczeństwa, dotyczącej zezwolenia do użycia siły przez koalicję antyiracką w celu usunięcia wojsk irackich z Kuwejtu w 1991 r. Powoływanie się na chęć wyegzekwowania realizacji od Republiki Iraku rezolucji 1441 metodą siłową jest niczym więcej, jak tylko nadużyciem ze strony Prezydenta RP.

W świetle powyższego decyzja Prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego jest sprzeczna z prawem polskim oraz nie wynika z żadnych zobowiązań sojuszniczych, na które w swoim postanowieniu powołał się Prezydent. Ponadto ukazuje, że w obecnej ciężkiej

sytuacji społeczno-ekonomicznej Prezydent ignoruje społeczeństwo polskie i wskazuje, że bardziej interesuje go wątpliwy sukces wojenny, aniżeli bieżąca sytuacja kraju.

W związku z powyższą argumentacją uważam Postanowienie Prezydenta RP o wysłaniu Polskiego Kontyngentu Wojskowego do Iraku z dnia 17 marca 2003 r. za nieuzasadnione i sprzeczne z prawem oraz domagamy się jak najszybszego wycofania oddziałów polskich z terenów działań wojennych.

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
